

JURISPRUDÈNCIA AMBIENTAL A CATALUNYA

SILVIA CARMONA GARIAS

Professora Associada

Universitat Rovira i Virgili

SUMARI: 1. Una visió general; 2. Els instruments econòmics ambientals; 2.1. Política fiscal en matèria d'energia; 2.2. Política fiscal en matèria d'aigua; 2.3. Impostos sobre grans establiments comercials; 2.4. Impost sobre les estades en establiments turístics; 3. La intervenció administrativa; 3.1. Vessament de residus; 3.2. Planificació urbanística i qüestions ambientals; 3.3. Nul·litat de l'ordenança municipal de la zona de baixes emissions (ZBE); 4. La protecció dels drets fonamentals de la persona: especial atenció a la contaminació acústica.

1. UNA VISIÓ GENERAL

Durant aquest període el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) s'ha pronunciat en diverses sentències en les quals s'han dirimit qüestions relacionades amb el medi ambient, resolent recursos contenciosos administratius i recursos d'apel·lació. Especialment destaquen en el marc dels recursos contenciosos administratius els instruments econòmics ambientals, en particular, l'impost sobre el valor de la producció d'energia elèctrica, matèria sobre la que s'han dictat més de quaranta sentències, la taxa per la utilització privativa o aprofitament especial del domini públic local de les instal·lacions de transport d'energia elèctrica, gas, aigua i hidrocarburs, el cànon de l'aigua, l'impost sobre les estades en establiments turístics, en concret pel que fa al seu recàrrec, i de nou, com en cròniques anteriors, trobem alguna sentència relativa a l'impost sobre grans establiments comercials, temàtica sobre la que ja havia obsequiat la comunitat jurídica amb multitud de conflictes i els seus respectius pronunciaments, trobant-nos, doncs, amb una matèria a la que poques aportacions jurisprudencials hi cabia fer.

En relació amb els àmbits de la intervenció administrativa, trobem diverses sentències referides a matèries dispars, com són el vessament de residus o la planificació urbanística vinculada a l'avaluació ambiental, en aquest cas destaca

una sentència que realitza una interessant interpretació de la normativa, anant més enllà de la literalitat dels preceptes per respectar l'esperit de l'evolució legislativa i evitar el frau de llei per part dels subjectes obligats.

Especialment rellevants en aquest interval temporal són les sentències dictades amb fonamentació idèntica per donar resposta a les pretensions dels diferents recursos amb arguments substancialment coincidents interposats contra la polèmica Ordenança relativa a la restricció de la circulació de determinats vehicles a la ciutat de Barcelona amb l'objectiu de preservar i millorar la qualitat de l'aire (BOPB 31 de desembre de 2019), en què el Tribunal ha estimat els recursos en considerar insuficients els informes municipals per justificar la mesura. A judici de la Sala, el Consistori no analitza les conseqüències socials i econòmiques del veto als vehicles sense distintiu ambiental, podent tenir un efecte discriminatori pels residents i col·lectius sense capacitat econòmica per renovar el seu vehicle, generant un efecte "confinament" pels conductors afectats, limitant-los la mobilitat, i per la intensitat i immediatesa de les mesures, que poden distorsionar la competència i el mercat, podent suposar la privació de l'ús professional de vehicles sense distintiu ambiental en alguns casos, tot declarant la nul·litat de la Ordenança ZBE.

En un altre ordre de coses, també trobem sentències relatives a mesures cautelars, autoritzacions ambientals, llicències de transport públic, ocupacions del domini públic marítim-terrestre, tarifes del servei d'abastiment d'aigua, jerarquia normativa o declaracions de caducitat que no s'han considerat suficientment rellevants en la matèria que ens ocupa per ser comentades, però sí es referencien¹.

---

¹ És el cas de la STSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 3a) núm. 4612/2021, d'11 de novembre [JUR\2021\400079]; la STSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 3a) núm. 4604/2021, de 24 de novembre [JUR\2021\398620]; la STSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 2a) núm. 203/2022, de 26 de gener [JUR\2022\71075]; la STSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 2a) núm. 4951/2021, de 16 de desembre [JUR\2022\52225]; la STSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 2a) núm. 4370/2021, de 10 de novembre [JUR\2022\4664]; la STSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 2a) núm. 4552/2021, de 22 de novembre [JUR\2022\336]; la STSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 2a) núm. 4434/2021, de 15 de novembre [JUR\2022\262]; la STSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 2a) núm. 4363/2021, de 10 de novembre [JUR\2021\398554]; la STSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 3a) núm. 4124/2021, de 22 d'octubre [JUR\2022\280]; la STSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 3a) núm. 4607/2021, de 24 de novembre [JUR\2022\301]; la STSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 3a) núm. 4027/2021, de 15 d'octubre [JUR\2022\302]; la STSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 3a) núm. 4606/2021, de 24 de novembre [JUR\2022\323]; la STSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 3a) núm. 5006/2021, de 20 de desembre [JUR\2022\49492]; la

Per últim, també s'ha dictat en aquest període una Sentència relativa a contaminació acústica, que es pronuncia respecte dels requisits que s'han de complir per provar les afectacions sobre la salut de les persones que pot causar la immissió sonora.

2. ELS INSTRUMENTS ECONÒMICS AMBIENTALS

2.1. Política fiscal en matèria d'energia

a) Impost sobre el valor de la producció d'energia elèctrica

Han estat nombroses les sentències que el TSJ de Catalunya ha dictat en relació amb la constitucionalitat i compatibilitat de l'impost sobre el valor de la producció d'energia elèctrica amb el dret de la Unió Europea en aquest període. Així, a la **Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 1a) núm. 4075/2021 de 19 d'octubre de 2021 [JUR\2021\397476]**, amb Isabel Hernández Pascual com a ponent, s'admet el recurs contenciós-administratiu interposat per ESESOL CRO SOLAR 13, SL contra resolució del Tribunal Econòmic Administratiu Regional de Catalunya de 16 de juliol de 2019, que desestima la reclamació núm. 08/11377/2018 contra l'acord dictat per l'Oficina Gestora d'Impostos Especials de Barcelona, que va denegar la sol·licitud de rectificació de l'autoliquidació i devolució d'ingressos indeguts de l'impost sobre el valor de la producció de l'energia elèctrica (IVPEE).

Es va interposar recurs contenciós-administratiu contra resolució del Tribunal Econòmic Administratiu Regional de Catalunya, en què la part actora sol·licitava, a més de l'anul·lació de la resolució que denegava la sol·licitud de rectificació d'autoliquidació i devolució d'ingressos indeguts, el plantejament de qüestió prejudicial davant el TJUE per entendre incompatible amb el dret europeu la regulació de l'IVPEE. Ara bé, en tant que el TSJ de la comunitat valenciana ja havia plantejat qüestió prejudicial amb el mateix objecte el 22 de febrer de 2019, el TSJ de Catalunya va suspendre el procediment a l'espera de la resolució del TJUE, considerant-se reiteratiu i sense interès el plantejament d'una nova qüestió prejudicial. El TJUE es va manifestar mitjançant Sentència de 3 de març de 2021 (assumpte C-220/2019), tot esvaint els dubtes sobre la conformitat amb el dret europeu de l'impost.

En la reclamació davant el TEARC, la part actora al·legava la inconstitucionalitat de l'impost, i denunciava que incorria en una doble imposició amb l'impost sobre activitats econòmiques, configurant-se com un impost indirecte, però el TEARC

STSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 3a) núm. 4767/2021, de 2 de desembre [JUR\2022\49978]; la STSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 3a) núm. 4936/2021, de 16 de desembre [JUR\2022\54735]; i la STSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 3a) núm. 4495/2021, de 18 de novembre [JUR\2022\59340].

rebutja la pretensió de l'actora per considerar-se incompetent per entrar a conèixer cap dels dos extrems. En aquest sentit, i en relació amb la declaració d'inconstitucionalitat, el TSJ recorda que “el propio Tribunal Supremo había desechado con anterioridad hasta en dos ocasiones la existencia de dudas sobre la conformidad con el acervo comunitario del impuesto, acudiendo al planteamiento dos cuestiones de inconstitucionalidad (ATS 14 junio 2016 y 10 enero 2018) que resultaron inadmitidas por Autos Pleno TC nº 204/2016, de 13 de diciembre y nº 69/2018, de 20 de junio, si bien por razones distintas. Todo ello tras el recurso de inconstitucionalidad que ya había planteado la Junta de Andalucía en el año 2013 invocando el principio de seguridad jurídica - art. 9.3 CE - y la ausencia del presunto carácter medioambiental del tributo por indiferenciación respecto a las fuentes de producción de electricidad que favorecieran aquellas que emplearan energías renovables y, que dio lugar a la STC 183/2014, 6 de noviembre , que dejó en manos del legislador tomar en consideración razones medioambientales para configurar los tributos sin que se le exigiera a nivel tributario una determinada actuación al respecto”.

En allò tocant a la seva naturalesa com impost directe o indirecte, cita la sentència del TJUE de 3 de març de 2021 (assumpte C-220/2019 Promociones Oliva Park), clarificant la naturalesa de l'IVPEE i la seva compatibilitat amb el dret europeu. Així, “el IVPEE se calcula en función exclusivamente de la condición de productor de electricidad, sobre la base de los ingresos de los sujetos pasivos parcialmente fijados y, por tanto, con independencia de la cantidad de electricidad efectivamente producida e incorporada al sistema eléctrico. Así pues, no cabe constatar un vínculo directo e indisoluble entre este impuesto y el consumo de electricidad (...) Por consiguiente, al no constituir el IVPEE un impuesto indirecto que grave directa o indirectamente el consumo de electricidad a que se refiere la Directiva 2003/96 , no puede estar incluido en el ámbito de aplicación del artículo 1, apartado Documento 7 2 , de la Directiva 2008/118 (véase, por analogía, la sentencia de 4 de junio de 2015, Kernkraftwerke Lippe-Ems, C-5/14 , EU:C:2015:354 , apartado 66)”.

Pel que fa a l'objecció d'incórrer en doble imposició, el TSJ acudeix a la doctrina del Tribunal Constitucional, que en aquest sentit ha considerat en Sentències com la 60/2013 o 242/2004, que una mateixa realitat pot ser objecte de múltiples gravàmens. També esmenta la Sentència del Tribunal Suprem de 8 de juny de 2021 (rec. 2554/2014), que considera prohibida la doble imposició únicament quan s'extralimita de la no confiscatorietat, és a dir, mentre no esgoti la riquesa generada o disponible aquesta doble imposició estaria permesa. Així, com en el supòsit no s'articula ni prova l'afectació al principi de confiscatorietat, el TSJ desestima íntegrament el recurs plantejat.

El mateix supòsit i idèntica resolució dona el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 1a) a diverses Sentències pronunciades durant aquest període, com per exemple la **núm. 4078/2021 de 19**

d'octubre [JUR\2021\397534], en què és ponent Isabel Hernández Pascual, i de nou es desestima el recurs contenciós-administratiu interposat per HABITEUDO SOLAR 13, SL contra resolució del Tribunal Econòmic Administratiu Regional de Catalunya de 18 de juliol de 2019, que desestima la reclamació núm. 08/12089/2018 contra l'acord dictat per l'Oficina Gestora d'Impostos Especials de Barcelona, que va denegar la sol·licitud de rectificació de l'autoliquidació i devolució d'ingressos indeguts de l'IVPEE; la **núm. 4137/2021 de 25 d'octubre [JUR\2021\397711]**, amb la mateixa ponent, i desestimant novament el recurs contenciós-administratiu interposat per HABITEUDO SOLAR 5, SL contra resolució del Tribunal Econòmic Administratiu Regional de Catalunya de 16 de juliol de 2019, que desestima la reclamació núm. 08/12245/2018 contra l'acord dictat per l'Oficina Gestora d'Impostos Especials de Barcelona, que va denegar la sol·licitud de rectificació de l'autoliquidació i devolució d'ingressos indeguts de l'IVPEE; la **núm. 4146/2021 de 25 d'octubre [JUR\2021\3978051]**, amb Andrés Maestre Salcedo com ponent, desestimant aquest cop el recurs contenciós-administratiu interposat per ENGLOBAL ENERGY 7, SL contra resolució del Tribunal Econòmic Administratiu Regional de Catalunya de 12 d'agost de 2020, que desestima les reclamacions núm. 08/12798/2019, 08/12799/2019 i 08/12800/2019 contra l'acord dictat per l'Oficina Gestora d'Impostos Especials de Barcelona, que va denegar la sol·licitud de rectificació de l'autoliquidació i devolució d'ingressos indeguts de l'IVPEE, sol·licitant-se en aquest cas el plantejament de nova qüestió d'inconstitucionalitat davant el TC, que es denega pel TSJ per considerar que les objeccions esgrimides es troben suficientment resoltes pel TC en la seva sentència 183/2014, o en la providència 699/2018; la **núm. 39399/2021 de 4 d'octubre [JUR\2021\398228]**, essent ponent Javier Aguayo Mejía, en què de nou es desestima el recurs contenciós-administratiu interposat per ESESOL CRO SOLAR 6, SL contra resolució del Tribunal Econòmic Administratiu Regional de Catalunya de 16 de juliol de 2019, que desestima la reclamació núm. 08/11311/2018 contra l'acord dictat per l'Oficina Gestora d'Impostos Especials de Barcelona, que va denegar la sol·licitud de rectificació de l'autoliquidació i devolució d'ingressos indeguts de l'IVPEE; entre d'altres².

---

² Com són la núm. 3938/2021 de 4 d'octubre [JUR\2021\400128]; la núm. 3940/2021 de 4 d'octubre [JUR\2021\399843]; la núm. 3986/2021 de 13 d'octubre [JUR\2021\399688]; la núm. 3988/2021 de 13 d'octubre [JUR\2021\398665]; la núm. 3987/2021 de 13 d'octubre [JUR\2021\401092]; la núm. 3990/2021 de 13 d'octubre [JUR\2021\399607]; la núm. 3991/2021 de 13 d'octubre [JUR\2021\399935]; la núm. 4076/2021 de 19 d'octubre [JUR\2022\217]; la núm. 4077/2021 de 19 d'octubre [JUR\2021\399952]; la núm. 4138/2021 de 25 d'octubre [JUR\2021\400017]; la núm. 4142/2021 de 25 d'octubre [JUR\2021\400963]; la núm. 4181/2021 de 27 d'octubre [JUR\2021\400271]; la núm. 4183/2021 de 27 d'octubre [JUR\2021\398261]; la núm. 4252/2021 de 2 de novembre [JUR\2021\400864]; la núm. 4255/2021 de 2 de novembre [JUR\2021\400403]; la núm. 4256/2021 de 2 de novembre [JUR\2021\399862]; la núm. 4257/2021 de 2 de novembre [JUR\2021\400434]; la núm. 4291/2021 de 4 de novembre [JUR\2021\400718]; la núm. 4303/2021 de 8 novembre [JUR\2021\399863]; la núm. 4647/2021 de 25 de novembre [JUR\2021\398621]; la núm. 4192/2021 de 27 d'octubre [JUR\2021\398674]; la núm. 4193/2021 de 27 d'octubre [JUR\2021\399495]; la núm. 4292/2021 de 4 de novembre [JUR\2021\399767]; la núm. 4567/2021 de 22 de novembre [JUR\2022\16291]; la núm.

b) Taxa per la utilització privativa o aprofitament especial del domini públic local de les instal·lacions de transport d'energia elèctrica, gas, aigua i hidrocarburs

A la **Sentència del TSJ de Catalunya (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 1a) núm. 4809/2021, de 3 de desembre [JUR\2022\16415]**, essent ponent Andrés Maestre Salcedo, Red Eléctrica de España, SAU impugna l'aprovació definitiva de la Ordenança fiscal núm. 24 de l'Ajuntament de Gavet de la Conca reguladora de la taxa per la utilització privativa o aprofitament especial del domini públic local de les instal·lacions de transport d'energia elèctrica, gas, aigua i hidrocarburs, publicada al BOP de Lleida núm. 206, de 26 d'octubre de 2020.

La part actora considera que els valors del sòl i de la construcció, utilitzats per determinar el valor de la utilitat derivada de l'aprofitament especial són invàlids per manca de motivació, en la seva vessant de publicitat i transparència. En tant que no consten a l'informe econòmic-financer els valors del MBR i, per tant, no essent possible conèixer els càlculs que han portat a la determinació del valor de la construcció del bé afectat. A més, al·lega la desproporcionalitat de la determinació de la quantia del gravamen, en entendre que les instal·lacions de transport d'energia elèctrica realitzen un aprofitament especial del domini públic local de molt escassa intensitat, havent de correspondre el tipus de gravamen a l'aprofitament especial verificat.

Tal com posa de manifest el TSJ, es van plantejar davant el Tribunal Suprem en recursos idèntics dues qüestions no resoltes en el moment d'interposició del recurs objecte de la sentència: el règim de quantificació de la taxa, i els criteris o paràmetres constituïts per determinar el valor de la utilitat derivada de l'aprofitament especial gravat. La doctrina jurisprudencial desestima la qüestió relativa als paràmetres per la determinació del valor de la utilitat derivada, però estima la referent a la fixació d'un tipus de gravamen únic i indiscriminat, que no té en compte la intensitat de l'aprofitament (Sentències del Tribunal Suprem núm. 1682/2020, de 9 de desembre; 1702/2020, de 10 de desembre; i 1707/2020, d'11 de desembre).

En relació amb el primer motiu d'impugnació, es desestima perquè ja hi ha consolidada jurisprudència que entén que el fet que no es consignin expressament els criteris que condueixen als càlculs dels valors a l'informe no

---

4590/2021 de 23 de novembre [JUR\2021\398953]; la núm. 4630/2021 de 25 de novembre [JUR\2021\399540]; la núm. 4743/2021 d'1 de desembre [JUR\2022\17110]; la núm. 4754/2021 d'1 de desembre [JUR\2022\16539]; la núm. 4756/2021 d'1 de desembre [JUR\2022\17237]; la núm. 4772/2021 de 2 de desembre [JUR\2022\17195]; la núm. 4791/2021 de 3 de desembre [JUR\2022\16644]; la núm. 4839/2021 de 9 de desembre [JUR\2022\17740]; la núm. 4840/2021 de 9 de desembre [JUR\2022\17439]; la núm. 4889/2021 de 13 de desembre [JUR\2022\16451]; la núm. 4918/2021 de 15 de desembre [JUR\2022\18925]; la núm. 5100/2021 de 22 de desembre [JUR\2022\36565]; la núm. 5108/2021 de 22 de desembre [JUR\2022\36609]; o la núm. 5109/2021 de 22 de desembre [JUR\2022\36669].

determina que hi hagi obscuritat i manca de concreció certa (Sentència de la mateixa sala núm. 823/2019, de 20 de juny de 2019, reiterada posteriorment a la núm. 525/2020 d'11 de febrer; 242/2019, de 12 de març; i també per part del Tribunal Suprem a la seva Sentència núm. 2726/2016, de 21 de desembre; o 1501/2020, de 12 de novembre).

Quant a la discussió sobre la proporcionalitat de la fixació d'un tipus de gravamen únic per part de la Ordenança, es reproduïxen els fonaments jurídics del Tribunal Suprem, en el sentit que:

"la tasa se constituye con base en un uso de dominio público que sólo puede ser calificado como especial, pues el transporte de energía eléctrica se lleva a cabo mediante tendidos eléctricos que cruzan o sobrevuelan en su caso, carreteras, caminos, ríos y otros bienes de dominio público, y que ciertamente necesitan del establecimiento de postes cuya ocupación es de mínimo alcance en relación al tendido de la línea Así en el presente caso, nos encontramos que las instalaciones de transporte de energía eléctrica, sin que se concrete por demás si las mismas transcurren o están fijadas en suelo de dominio público municipal, son una línea de 400 KV y dos subestaciones, sin que su impacto ambiental y potencial riesgo, sin más explicaciones, ni justificación alguna en el informe técnico-económico, justifiquen una particular intensidad de aprovechamiento especial, más cuando existe la referencia de las instalaciones amparadas al socaire del artículo 24.1.c), sobre la que puede predicarse la misma particular intensidad mientras que el porcentaje previsto legalmente sólo alcanza el 1,5%, y desde luego dicho impacto ambiental y potencial riesgo, en todo caso, serviría para la exigencia de una tributación de finalidad extrafiscal (incentivando determinadas conductas y desincentivando otras), protección del medio ambiente (...)". I continua afirmant que "la Ordenanza incurre en un deliberado confusiónismo o tergiversación conceptual ya que, no obstante tratarse de un supuesto de aprovechamiento especial del dominio público y no de utilización privativa del mismo, sin embargo: a) Para el cálculo de la tasa utiliza la base imponible correspondiente a la Documento 13 utilización privativa, ex artículo 64.1.a), es decir, "el valor del terreno y, en su caso, de las instalaciones ocupadas" -en este caso, además, el valor de las instalaciones ocupantes -, en lugar de tomar como referencia "la utilidad que reporte el aprovechamiento" a que se refiere el apartado b) del mismo precepto. b) Consecuentemente -aunque también de modo indebido-, la Ordenanza acude al tipo de gravamen anual del 5% que es el previsto para la utilización privativa, en lugar de acudir al tipo de gravamen del 100% de la utilidad contemplado para los supuestos de aprovechamiento especial. c) La congruencia entre el aprovechamiento que nos ocupa y el tipo de gravamen legalmente previsto habría supuesto, como decimos, la aplicación del tipo anual del 100% de la utilidad que reporte aquél, lo que, a su vez, nos pone de manifiesto que dicha utilidad únicamente puede referirse a la derivada de los propios bienes de dominio público cuyo aprovechamiento especial se cede, y no a la utilidad que con su actividad le reporta al sujeto pasivo el aprovechamiento de los mismos, pues en otro caso el tipo de gravamen (100%) sería desproporcionado por confiscatorio y carente de sentido para éste, quien, por mor de la tasa, perdería por completo la utilidad obtenida mediante el aprovechamiento".

Per tant, s'entén que només es podria admetre que l'aprofitament pot coincidir amb un ús privatiu d'alguns béns de domini públic, però no sempre, i

consegüentment s'estima el motiu d'impugnació, i el recurs interposat, declarant la nul·litat de la Ordenança per no tenir en compte la intensitat de l'ús o de l'aprofitament.

2.2. Política fiscal en matèria d'aigua

A la **Sentència del TSJ de Catalunya (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 2a) núm. 4873/2021, de 10 de desembre [JUR\2022\49275]**, essent ponent Javier Bonet Frigola, es resol recurs contenciós-administratiu interposat per Endesa Generación SA contra la resolució de 29 d'abril de 2020 de la Junta de Tributs de Catalunya, en relació amb la desestimació de la reclamació contra les liquidacions del cànon per utilització de les aigües continentals per la producció d'energia elèctrica, també conegut com cànon de l'aigua, referides al tercer trimestre de 2019 (Reclamació núm. 0105/2020).

En primer lloc, la part actora discrepa sobre la naturalesa del cànon de l'aigua, que es crea com un ingrés específic de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA), amb naturalesa jurídica declarada d'impost amb finalitat ecològica, que afecta l'ús de l'aigua facilitada per les entitats subministradores i la procedent de captacions d'aigües superficials i subterrànies gestionades per l'ACA. Així, en la seva demanda considera que hi ha una manca total de finalitat ecològica en tant que en les instal·lacions per la producció d'energia hidroelèctrica, com és el supòsit plantejat, només tindria la finalitat de gravar l'activitat productiva en si mateixa, essent doncs una naturalesa fiscal i no ambiental la d'aquest tribut. A la qual cosa, afegeix, en conseqüència, que implica una doble imposició sobre matèries tributàries gravades per impostos estatals com el cànon hidràulic, o locals com l'impost sobre activitats econòmiques.

En aquest sentit, el TSJ considera que aquest motiu no és acceptable per dos motius: "El primero por cuanto la actora parece partir de la premisa errónea de que el carácter finalista del tributo tiene únicamente relación con el componente contaminante, cuando ello no es así, pues también lo tiene, por ejemplo, con el control del mantenimiento del caudal ecológico de los cauces, aspecto en el que la construcción de una central hidroeléctrica y su funcionamiento, puede incidir claramente. Y, en segundo lugar, en una total falta de actividad probatoria para cada una de las centrales hidroeléctricas a que se refiere el presente

procedimiento (...) respecto de las cuales se desconocen aspectos como la infraestructura de las mismas, su localización exacta, o si su construcción o explotación ha requerido alguna actuación ambiental por parte de la Administración Pública en materia de accesos, impacto ambiental etc. Y es que, como dice la STS de 29 de enero de 2003 (rec 5575/1998), "una central hidroeléctrica o un salto de agua es, en principio, impensable sin un embalse y tal embalse no es, obviamente, de manera total, un fenómeno espontáneo de la naturaleza, sino un producto de una obra de ingeniería", todo ello con unas claras consecuencias sobre el medio ambiente". De manera que, amb bon judici, el TSJ afirma que no es pot deduir una finalitat contrària a l'exposada per la norma que la regula com una opció voluntària per la determinació de la quota tributària.

Quant a la pretesa doble imposició, el Tribunal també rebutja l'argumentació de l'actora, en entendre que, d'acord amb la doctrina del Tribunal Constitucional, es tracta de tributs que, ni tenen la mateixa finalitat, ni el mateix fet imposable. Mentre el cànon de l'aigua autonòmic regulat pel Decret legislatiu 3/2003 és un tribut finalista, amb una finalitat ecològica, en paraules del TCC a la seva Sentència 122/2012, de 5 de juny, "una vez puesta en relación con sus hechos imponibles, aporta unos criterios distintivos que son suficientes para poder afirmar que los impuestos enjuiciados no tienen un hecho imponible idéntico y, por tanto, superan la prohibición establecida en el art. 6.3 LOFCA, lo cual conduce a desestimar el presente recurso de inconstitucionalidad, sin que sea preciso un pormenorizado análisis de las diferencias, por otro lado evidentes".

En segon lloc, argumenta la vulneració del dret europeu en tant que va en contra del principi "qui contamina paga", ja que entén que no existeixen externalitats negatives en la seva activitat, suposant, doncs, al seu parer, una càrrega fiscal excessiva i no proporcional. Motiu que, de nou, és desestimat pel TSJ per quant l'activitat de l'actora encaixa perfectament en els supòsits descrits per la normativa europea. Literalment, la sentència conclou que "De nuevo se observa el planteamiento erróneo de la actora, no se trata de si la producción de la energía hidroeléctrica es o no contaminante, sino del impacto medioambiental para el cauce y el entorno que tiene la central hidroeléctrica, lo que excede de una concepción restringida del concepto "contaminación" como la que emplea la recurrente, y que no es la que contempla el derecho comunitario".

En definitiva, i a la llum de l'exposat, la Sala es fa ressò de jurisprudència constitucional i europea preexistent sobre la matèria tractada i desestima íntegrament el recurs interposat per Endesa.

El mateix supòsit i idèntica resolució dona el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 2a) a una altra Sentència pronunciada durant aquest període, la **núm. 208/2022 de 26 de gener [JUR\2022\70873]**, en què és ponent Capilla Hermosilla Donaire, i de nou es desestima en els mateixos termes el recurs contenciós-administratiu interposat per Endesa Generación SA, contra resolució de la Junta de Tributs de Catalunya de 19 de juny de 2020, que desestima la reclamació núm. 0353/2020 que va denegar la impugnació de les liquidacions en concepte de cànon de l'aigua meritat com a conseqüència de l'activitat de producció d'energia elèctrica realitzada per diverses centrals hidroelèctriques corresponent al quart trimestre de 2019.

2.3. Impostos sobre grans establiments comercials

A la **Sentència del TSJ de Catalunya (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 2a) núm. 4298/2021, de 4 de novembre [JUR\2022\268]**, amb Capilla Hermosilla Donaire com a ponent, es dirimeix recurs interposat per Ikea Iberica, SA contra resolució de la Junta de Tributs del Departament d'Economia i Coneixement de la Generalitat de 17 d'octubre de 2018, que desestimava la reclamació econòmic-administrativa contra la liquidació de l'impost sobre grans establiments comercials (IGEC) del primer trimestre de 2017.

La part actora considera que la Llei 16/2000 que regula l'impost és nul·la, que persegueix una finalitat extra fiscal i que Ikea no produeix efectes negatius sobre el medi ambient. En les seves al·legacions, argumenta que la regulació de l'impost estableix unes diferències de tracte entre empreses subjectes i no subjectes no justificades i mancades de fonament.

Pel que fa a la superfície, la Sala recorda que ja el Tribunal de Justícia de la Unió Europea es va manifestar al respecte, a la seva Sentència de 26 d'abril de 2018 (assumpte C-233/16), afirmant que "se trata de corregir y de compensar el impacto territorial y medioambiental de la actividad de estos grandes

establecimientos comerciales, en especial debido a los flujos de circulación generados, haciendo que contribuyan a la financiación de planes de actuación medioambientales y a la mejora de las infraestructuras (...) es evidente también que la implantación de tales establecimientos supone un reto particular en términos de política de ordenación del territorio, con independencia de la ubicación de dichos establecimientos (véase por analogía la sentencia de 24 de marzo de 2011, Comisión/España, C-400/0 , EU:C:2011:172, apartado 80). En estas circunstancias, un criterio de sujeción al impuesto basado en la superficie de venta como el controvertido en el litigio principal permite diferenciar dos categorías de establecimientos que no se encuentran en una situación comparable desde el punto de vista de los objetivos perseguidos por la legislación que lo establece. Por consiguiente, no cabe considerar que la exoneración fiscal de la que disfrutaban los establecimientos comerciales cuya superficie de venta es inferior a 2 500 m² confiera una ventaja selectiva a dichos establecimientos y, por tanto, no puede constituir una ayuda de Estado en el sentido del artículo 107 TFUE, apartado 1.". De manera que s'afirma que no es pot negar l'impacte mediambiental dels establiments comercials per raó de la seva dimensió, configurant-se, doncs, com un criteri vàlid a efectes de subjecció del tribut.

Quant a la resta de diferenciacions, és a dir, l'exclusió de determinats establiments dedicats a jardineria, venda de vehicles, maquinària, subministraments industrials, mobiliari, sanejament, portes, finestres i bricolatge, de nou el TSJ es fa ressò de jurisprudència anterior ja dictada en aquests extrems, concretament esmenta Sentències del Tribunal Suprem de 2014 i 2019, per acabar conclouent que el principi d'igualtat no prohibeix la introducció de diferències quan aquestes es trobin degudament justificades.

Per últim, en relació amb la no afectació al medi ambient de la part actora, el TSJ afirma que "El IGEC participa de la naturaleza de los llamados tributos ecológicos. Mediante ellos se persigue el equilibrio o corrección de las desequilibradas externas o externalidades puesto que los costes sociales y ambientales que los individuos o las empresas que ejercen determinadas actividades contaminantes imponen o trasladan a la sociedad en general no son internalizados por sus causantes ni por el normal funcionamiento del mercado",

i en aquest sentit, recorda l'argumentació del Tribunal Constitucional en relació amb l'efecte d'atracció del consum que generen aquests establiments, provocant un desplaçament massiu de vehicles, la qual cosa comporta de forma indissociable una incidència negativa en l'entorn natural i territorial. De manera que es desestima el recurs íntegrament.

2.4. Impost sobre les estades en establiments turístics

La **Sentència del TSJ de Catalunya (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 1a) núm. 4568/2021, de 22 de novembre [JUR\2022\21122]**, amb Eduardo Rodríguez Laplaza com a ponent, resol el recurs interposat per l'Associació d'apartaments turístics de Barcelona (APARTUR) contra l'aprovació definitiva de l'Ordenança fiscal de l'Ajuntament de Barcelona de recàrrec a l'impost sobre les estades en establiments turístics pels anys 2021 i exercicis successius.

La impugnació és fonamenta en quatre motius principals: extralimitació de les competències normatives de la Generalitat i l'Ajuntament pel que fa a l'àmbit de la tributació local, en entendre que el recàrrec suposa un nou impost de l'Ajuntament sobre l'autonòmic; vulneració dels principis de reserva de llei i capacitat econòmica; vulneració del principi d'igualtat tributària, en considerar que hi ha un tracte desigual en relació amb altres municipis de Catalunya; i distorsió de la lliure decisió d'establiment de les empreses sense causa que ho justifiqui.

En allò tocant als motius d'inconstitucionalitat, el TSJ de Catalunya es fa ressò dels fonaments jurídics del Tribunal Constitucional en la seva Sentència de 3 de juny de 2021 que es dedicava a comprovar la constitucionalitat de diversos preceptes de la Llei 5/2020, de 29 d'abril, de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic i de creació de l'impost sobre estades en establiments turístics, que dona cobertura a l'Ordenança que ens ocupa. En aquest sentit, el Tribunal Constitucional va considerar que el recàrrec, en tant que previst per la normativa autonòmica no vulnera els preceptes constitucionals, especialment tenint en compte que "Un recargo no cambia su naturaleza jurídica, como alegan los recurrentes, en función de la entidad de su cuantía ni de la carencia de la naturaleza extrafiscal del tributo sobre el que recae. En

primer lugar, porque el IEET no es un tributo primordialmente extrafiscal, sino afectado al cumplimiento de unos fines de su competencia (mejorar la competitividad de Cataluña como destino turístico y garantizar su sostenibilidad exart. 177 EAC). En este sentido, la desafectación del recargo del Fondo autonómico de fomento del turismo al que se afecta el IEET (art. 24 de la Ley 5/2017 redactado por el art. 5.1 de la Ley 5/2020) no es más que una más firme expresión del principio de autonomía local en la vertiente del gasto (arts. 140 y 142 CE), que implica no solo la plena disponibilidad de las corporaciones locales sobre sus ingresos, sino también la libre decisión sobre el destino de sus fondos siempre que sea, eso sí, para el desempeño de los fines públicos que tengan legalmente atribuidos (...).Y, en segundo lugar, porque lo determinante de un recargo no es su cuantía, sino su particular estructura: se trata de una prestación patrimonial coactiva de naturaleza tributaria que se adhiere a un tributo, con elementos comunes de éste y al tiempo propio. En este caso, comparte con el IEET el hecho imponible, exenciones, sujetos pasivos y demás obligados tributarios, devengo y base imponible, siendo sus elementos básicos el propio tributo base (IEET), el parámetro de aplicación del recargo (la base imponible del IEET), el tipo del recargo, a determinar mediante Ordenanza municipal por la corporación local barcelonesa con los límites y condiciones establecidos por la ley autonómica, y la cuota del recargo". De manera que s'entén que és una prestació patrimonial coactiva de naturalesa tributària que persegueix finalitats principalment recaptatòries en favor d'un beneficiari diferent a l'ens públic titular del tribut, i no estima el recurs perquè no considera que hi hagi cap invasió de competència exclusiva estatal en respectar-se el marc prèviament definit pel legislador constitucional.

Tampoc considera que hi hagi un tracte desigual en la mesura que apareixen diferenciacions en funció del tipus d'establiment i de la seva ubicació a la ciutat de Barcelona, ni que hi hagi distorsió de la competència, ja que "no toda medida que en la práctica produzca efectos restrictivos más onerosos, de hecho o de derecho, sobre las personas o bienes provenientes de fuera contradice necesariamente el art. 139.2 CE : "únicamente lo hará cuando persiga de forma intencionada la finalidad de obstaculizar la libre circulación o genere consecuencias objetivas que impliquen el surgimiento de obstáculos que no

guarden relación y sean desproporcionados respecto del fin constitucionalmente lícito que pretenda la medida adoptada (...) Es cierto que el establecimiento de un impuesto a los usuarios de los servicios de alojamiento en un establecimiento turístico sito en Cataluña (...) supone un coste suplementario respecto de otros destinos dentro del territorio nacional; al igual que los costes de gestión del IEET lo son para los explotadores de dichos establecimientos turísticos (como sustitutos de los contribuyentes) respecto de la prestación de estos mismos servicios turísticos de estancia en establecimientos turísticos en otras comunidades autónomas. Ello no obstante, estos costes derivados del IEET no tienen el resultado específico adicional de tener un efecto restrictivo más oneroso, de hecho o de derecho, (i) sobre el acceso a esos servicios turísticos de estancia en establecimientos turísticos sitios en Cataluña para los usuarios provenientes de fuera de la comunidad autónoma que para los residentes en ella, (ii) ni sobre el acceso o el ejercicio de esa actividad económica para los operadores económicos procedentes de fuera de la comunidad autónoma que para los residentes en Cataluña, que es lo prohibido por el art. 139.2 CE [y más específicamente por los arts. 157.2 CE y 9.c) LOFCA] siempre que la medida tributaria que provocara tal efecto restrictivo fuera injustificada y desproporcionada. (...) En suma, al no tener la regulación tributaria autonómica efectos diferenciados más onerosos sobre los usuarios y operadores foráneos que sobre los usuarios y operadores residentes en la Comunidad Autónoma de Cataluña, no se da el presupuesto para someter el nuevo art. 26.1 de la Ley 5/2017 al control de su justificación y proporcionalidad bajo el parámetro de los arts. 139.2 y 157.2 CE y 9.c) LOFCA, por lo que el recurso debe ser desestimado en este punto”.

3. LA INTERVENCIÓ ADMINISTRATIVA

3.1. Vessament de residus

A la **Sentència del TSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 3a) núm. 4407/2021, de 12 de novembre [JUR\2022\252]**, amb Francisco López Vázquez com a ponent, es posa de relleu la importància de la delimitació entre el volum i el contingut dels vessaments de residus, així com de les circumstàncies agreujants en cada cas, a l'hora de qualificar les infraccions en matèria de residus en el marc d'un recurs contenciós-administratiu interposat pel Grup FSM

VERTISPANIA, SL contra la Generalitat i l'Ajuntament de Rubí, per la comissió d'una infracció greu de l'article 75.a del Decret legislatiu 1/2009, de 21 de juliol, del text refós de la Llei de residus.

La part actora, titular d'una autorització ambiental pel dipòsit de residus, interessa a la seva demanda la declaració de nul·litat de les resolucions sancionadores per la diferència posada de manifest en informe d'aixecament topogràfic entre el volum ocupat i el que haurien d'ocupar els residus al dipòsit, o subsidiàriament, es consideri la infracció com a lleu, imposant la sanció en el mínim import.

La demandant atribueix l'increment de volum als residus i terres dipositades per fer cobriments temporals per donar compliment a la modificació no substancial de l'autorització que va sol·licitar l'any 2013, relativa a una fase II, i que els aixecaments topogràfics no podien acreditar si l'increment de volum es devia a residus o terres, ni quantificar la quantia corresponent a cadascun. No obstant això, l'informe pericial determina que l'aixecament topogràfic va ser-ho de tota la superfície, i no només la relativa a la fase II, de manera que el llibre registre d'entrades al dipòsit no reflectia totes les entrades de residus que hi van haver durant el període en qüestió, extrem pel qual va ser sancionada en un altre procediment.

Pel que fa a la tipificació de la infracció i la graduació de la sanció, la Sala assumeix les conclusions de la sentència consentida i ferma d'aquest procediment sancionador, en tant que "Si bien no se concreta la cantidad de toneladas de residuos que habría entrado en el depósito sin haberse registrado (pues cierto es que además de residuos pueden haberse vertido tierras), ello carece de relevancia para la tipificación, pues la infracción se considera cometida desde el momento en que no se registra la entrada de residuos, con independencia del volumen...". Per la qual cosa, afirma que "en este nuevo supuesto, donde el informe aportado por la actora se sustenta en catas practicadas únicamente en la fase I del depósito, cuando este consta de dos fases, I y II, y se centra en la falta de superación de las cotas máximas, cuando lo que se imputa a la actora es la superación de la capacidad del depósito, y no de las cotas, no siendo además las catas representativas, pues únicamente se efectuaron en una parte del depósito. Sin que se haya aportado prueba alguna

de la pretendida reubicación de residuos de una a otra fase del depósito”. Així doncs, en tant que el volum que pot assolir un dipòsit ve determinat no només pels residus en sentit estricte en ell dipositats, sinó per tota classe de materials aportats, incloent terres o argiles, aquest motiu no pot prosperar i és desestimat pel Tribunal.

Com que la Sala considera correcta la tipificació de la infracció com a greu, el que sol·licita la demandant és imposar la sanció de multa en el seu grau mínim. En aquest sentit, el Tribunal realitza una valoració de les circumstàncies agreujants, com són: “ 1) El beneficio derivado de la actividad infractora (que el informe de 8 de junio de 2.016, tampoco desvirtuado por prueba en contrario desarrollada por la parte actora, fijó en 130.917,36 euros). 2) El volumen y cuantía de los residuos (exceso cifrado, como se ha visto, en 77.927 toneladas). 3) La malicia e intencionalidad del infractor (por supuestamente haber tratado de evitar el trámite más costoso de una modificación sustancial de la actividad). Y, 4) La alteración social debida al hecho infractor (atendidas ciertas manifestaciones o protestas producidas por la actividad del depósito)”, i considera que la darrera no es compleix, i que en el cas del benefici obtingut, en no arribar als 150.000 euros de la multa, “deberá en todo caso rebajarse en la cuantía que se dirá, atendida en todo caso la importancia del exceso de volumen rebasado, agravante que, añadida a que la sanción no puede ser inferior al beneficio obtenido, que lo fue de 130.917,36 euros, aconseja reducir la cuantía de la multa sólo hasta los 140.000 euros, en aras a que la comisión de la infracción no resulte tan o más beneficiosa para la actora”.

Per la qual cosa, el Tribunal realitza una estimació parcial de les pretensions de l'actora, pel que fa a la rebaixa de la sanció pecuniària imposada per la comissió de la infracció.

3.2. Planificació urbanística i qüestions ambientals

A la **Sentència del TSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 3a) núm. 4608/2021, d'11 de novembre [JUR\2022\288]**, de la que és ponent José Alberto Magarios Yáñez, es posa de relleu la importància del tràmit d'avaluació ambiental estratègica en les actuacions de transformació urbanística, fins i tot quan es tracta de modificacions puntuals que en principi no estarien subjectes a

certes obligacions si la situació de base tampoc complia amb aquestes de forma genèrica, en el marc d'un recurs interposat per un particular invocant l'acció pública urbanística contra l'aprovació definitiva del text refós de la modificació puntual del pla general per la regulació dels usos hotelers al terme municipal de l'Escala de 20 de juny de 2018 per part de la Comissió Territorial d'Urbanisme de Girona i l'Ajuntament de l'Escala.

La part actora sol·licita la nul·litat de les actuacions per diversos incompliments en matèria urbanística, i pel que interessa a l'objecte de la present crònica, per manca de documentació ambiental amb estudi dels impactes sobre sanejament, residus, paisatge, mobilitat urbana i trànsit, contaminació acústica, lumínica i atmosfèrica, i manca d'anàlisi d'alternatives per complir amb el deure d'analitzar alternatives d'ordenació i optar per la de menor impacte.

La Sala realitza un anàlisi pormenoritzat de la normativa aplicable i els diferents extrems al·legats pel demandant, i considera que l'estudi d'impacte paisatgístic amb alternatives no era preceptiu. Pel que fa a l'estudi d'avaluació de la mobilitat generada, malgrat les demandades i el pèrit judicial ho consideren prescindible per considerar que la modificació del planejament que s'impugna no afecta ni modifica la mobilitat del territori, la Sala reflexiona que no se sap de quin estat de la mobilitat es partia en el conjunt del terme municipal, per la qual cosa, amb bon criteri conclou que "De entrada, nos encontramos con un Plan General (PG) muy modesto, aprobado definitivamente en 1993, mucho antes que entrara en vigor la Ley 9/2003. Un Plan general que en la página 8 de su Memoria se hacía eco de la congestión de las vías de tráfico del municipio. Si en supuestos como éstos (PG de 1993) se pudiera eludir el EAMG bajo la excusa de encontrarnos con una modificación puntual que no altera la clasificación del suelo o que en sí misma es escasamente relevante, estaríamos favoreciendo un fraude legal. Un fraude legal consistente en desterrar una revisión y adaptación de un planeamiento general que se sabe caduco -y que como tal revisión/adaptación haría inevitables determinados estudios-, mediante el cómodo recurso a expedientes de modificación puntual. Esto último, con la esperanza añadida de poder simplificar al máximo la tramitación de los expedientes. Por otro lado, el hecho que lo PG de 1993 no dispusiera de un estudio de movilidad generada, justifica todavía más la necesidad de que este estudio figure incorporado a la

MPGM. Precisamente, para evaluar la incidencia de la movilidad a escala municipal en la dinámica de las nuevas instalaciones hoteleras y viceversa”, estimant la pretensió de la demanda en aquest concret extrem, posant en valor la necessitat de dur a terme aquests estudis malgrat tractar-se de modificacions puntuals que en principi no afectarien aquestes matèries, però per evitar el recurs de modificacions puntuals quan de base no existeixen aquests estudis per evitar el seu ús abusiu en frau de llei per eludir la obligació de realitzar-los.

Quant a la necessitat de sotmetre l'expedient a una avaluació ambiental estratègica amb alternatives, de nou el Tribunal realitza una interpretació favorable a la protecció del medi ambient en contra del criteri de les demandades i del pèrit judicial que no ho consideraven preceptiu, seguint la mateixa lògica anterior, afirma que “Tendrían razón, tanto el perito judicial como las demandadas, si el PGM objeto de modificación (es decir, el PGM de 1993) hubiera sido objeto de evaluación ambiental en su momento, pero este no es el caso. Y, como ya hemos expresado con motivo del EAMG, la normativa relacionada con los estudios que tienen que acompañar el planeamiento urbanístico y sus modificaciones, tiene que ser objeto de una interpretación susceptible de evitar el fraude a la ley. Que por razones temporales un Plan General no haya sido sometido a evaluación ambiental, no quiere decir que sus determinaciones no hayan incidido en la situación medioambiental precedente o no la hayan alterado en un sentido positivo o negativo. Esto es evidente, y no es concebible que el nuevo planificador pueda hacer reserva mental de una realidad como esta. En este contexto, pues, también tendría que ser evidente que una modificación puntual del PG de l'Escala de 1993, tramitada bajo la legislación ambiental vigente a 19 de septiembre de 2016, no podía rehuir un análisis del estado ambiental de la cuestión a escala municipal. Y todo esto, con el fin de descartar, cuando menos, que una conclusión eventualmente negativa de este análisis global, no acabara demostrando que la situación se podía ver agravada por la MPGM en curso. En el anterior sentido, no dejan de ser significativas algunas determinaciones del punto 6 de la Disposición adicional octava de la Ley 16/2015, de 21 de julio. Por ejemplo, la que somete a evaluación ambiental estratégica simplificada a las modificaciones de los planes urbanísticos que son objeto de evaluación ordinaria, cuando estas modificaciones no constituyen

variaciones fundamentales de las estrategias, las directrices y las propuestas o de la cronología del plan, pero producen diferencias en "los efectos previstos o en la zona de influencia" (Disposición adicional octava, punto 6, letra b), apartado cuarto de la Ley). Se trata de una norma que vincula el relajamiento de la evaluación ambiental a un juicio que tiene que venir precedido del contraste entre el plan vigente y el instrumento que lo pretende modificar. Y este contraste, según se infiere de la norma, solo será posible si ambos instrumentos contienen un diagnóstico ambiental sobre los "efectos previstos o en la zona de influencia". Y si las cosas son así, con mucha más razón se impondrá la evaluación ambiental -a resultas del proyecto de modificación- si el plan a modificar ha sido aprobado en un momento anterior, sin evaluación ambiental. Lo mismo podríamos decir de la letra c) del punto 6 de la misma disposición. Empieza diciendo que "No tienen que ser objeto de evaluación ambiental estratégica, por la carencia de efectos significativos que producen en el medio ambiente, o porque los efectos ya han sido evaluados en el planeamiento urbanístico general..." y en el apartado segundo extiende esta exoneración a las modificaciones del planeamiento urbanístico diferentes de las previstas al apartado cuarto de la letra a) (las que potencialmente son de más alta intensidad ambiental), cuando se refieren exclusivamente al suelo urbano. Sin perjuicio de reiterar aquello que ya hemos expresado más arriba, tendremos que añadir una observación: los efectos de la MPGM que ahora nos ocupa no se proyectan exclusivamente sobre el suelo urbano. Como el propio perito judicial ha reconocido, la modificación puede afectar al frente marítimo y los valores que la Ley de Costas quiere preservar en el ámbito del dominio público marítimo terrestre, lo cual nos sitúa delante de unos espacios que ultrapasan las nociones estrictamente urbanísticas de suelo urbano, urbanizable y no urbanizable. Con más razón si tenemos presente que en nuestro caso ninguna autoridad competente ha estudiado con profundidad la situación para determinar -una vez analizada la situación general del término municipal- si la MPGM podía traducirse o no en efectos significativos sobre el medio ambiente, aisladamente considerada dicha modificación o al añadirse sus efectos a una situación general, que hipotéticamente puede estar bastante degradada y nunca evaluada". Així, conclou el Tribunal que no es pot dur a terme una comparació entre el planejament vigent i el projecte de modificació si el pla a modificar no ha estat

sotmès a avaluació ambiental estratègica amb una diagnosi sobre efectes directes i indirectes, i per tant, la modificació està eludint indegudament el tràmit de l'avaluació ambiental estratègica, incloent l'anàlisi d'alternatives, estimant, doncs, parcialment, les pretensions de la demandant.

3.3. Nul·litat de l'ordenança municipal de la zona de baixes emissions (ZBE)

En aquest període el TSJC també s'ha detingut a analitzar en diverses sentències l'impacte ambiental del transport terrestre, entre d'altres a la **Sentència (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 5a) núm. 971/2022, de 21 de març [JUR\2022\119623]**, amb Francisco José Sospedra Navas com a ponent –i vots particulars de Maria Fernanda Navarro de Zuloaga³ i Eduardo Paricio Rallo⁴–, dirimint recurs interposat pel Gremi provincial de tallers de reparació i manteniment d'automòbils de Barcelona contra l'Ajuntament de Barcelona per aprovació de la Ordenança relativa a la restricció de la circulació de determinats vehicles a la ciutat de Barcelona amb l'objectiu de preservar i millorar la qualitat de l'aire (BOPB 31 de desembre de 2019).

Ara bé, en tant que s'han interposat diversos recursos aquesta Ordenança (núm. 43/2020, 58/2020, 599/2020, 61/2020 i 62/2020)⁵ s'han deliberat i decidit conjuntament per garantir el principi d'unitat de doctrina, ja que en tots ells s'ha qüestionat amb arguments substancialment coincidents. Les demandes esgrimeixen diversos motius interessant la nul·litat de la Ordenança, com la manca de proporcionalitat en la delimitació de les zones, ja que entenen que les zones de baixes emissions (ZBE) es tractaria d'un concepte jurídic indeterminat

---

³ Al seu vot particular, la magistrada comparteix la part dispositiva majoritària, però discrepa sobre els extrems de la zonificació i motivació de la Ordenança, en entendre que per raons de contaminació una ZBE pot comprendre la major part de la ciutat i zones adjacents.

⁴ Al seu vot particular, el magistrat coincideix amb la reprovació sobre la manca d'alternatives menys restrictives, però no amb la manca de justificació de la restricció tan intensa considerant l'abast substantiu i la seva extensió geogràfica, ja que considera que la degradació atmosfèrica de la ciutat és una qüestió greu d'ordre públic ambiental, que constitueix una motivació susceptible de justificar restriccions significatives com les incloses a la Ordenança. I en aquest sentit, afirma que “Entiendo que la sentencia de la mayoría puede ser interpretada como una descalificación que vaya más allá de la ausencia de motivación y que ello comprometa la posibilidad futura de que el Ayuntamiento de Barcelona pueda mantener el mismo perfil de Ordenanza si así lo exigiera la situación. Entiendo que no debe ser así y este es un motivo esencial para este voto particular”.

⁵ STSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 5ª) núm. 972/2022, de 21 de març [JUR\2022\119582]; STSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 5ª) núm. 967/2022, de 21 de març [JUR\2022\119892]; STSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 5ª) núm. 970/2022, de 21 de març [JUR\2022\120032]; STSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 5ª) núm. 969/2022, de 21 de març [JUR\2022\120813].

per inactivitat legislativa de l'Estat⁶; insuficiència, inadequació i desproporció dels mitjans previstos per reduir les emissions de NO₂; manca de coordinació interadministrativa; i manca d'idoneïtat de la utilització del criteri de classificació per distintius ambientals de la DGT.

D'acord amb la Sala, "resultan afectados diferentes colectivos que han impugnado la Ordenanza como en el caso de los empresarios de talleres de reparación y mantenimiento de automóviles aquí recurrentes, al establecerse restricciones de acceso y circulación en la ZBE que pueden tener un efecto directo sobre sus negocios, así como los transportistas y aquellos otros que, sin dedicarse al transporte, utilizan el vehículo como instrumento de trabajo". Així, en imposar mesures limitatives a l'exercici del dret a la mobilitat dels titulars de vehicles sense distintiu ambiental, prohibint-ne la seva circulació en dies i hores laborables, amb excepcions subjectes al compliment de determinades càrregues, ha de subjectar-se a l'imperatiu de proporcionalitat i elecció de les mesures menys restrictives, havent-se de motivar la necessitat de protecció de l'interès públic i justificar l'adequació a la finalitat perseguida sense produir diferències de tracte discriminatòries, la qual cosa no es garanteix a judici del Tribunal, que considera que "Si bien el objetivo medioambiental de mejora de calidad del aire y reducción de la contaminación atmosférica entra en las razones de interés general, la misma jurisprudencia exige que las limitaciones y requisitos que pudieran establecerse sean proporcionados y lo menos restrictivos o distorsionadores para la actividad económica, expresando que la adecuación y proporcionalidad de la medida elegida".

En primer lloc, l'element essencial que determina la prohibició genèrica de circular en dies i hores laborables és la manca de distintiu ambiental. Al respecte, la Sala valora que "De la prueba practicada se desprende que las emisiones de cada vehículo dependen de otras características singulares al margen de su categoría Euro, pero ello no desvirtúa la validez general del modelo, pues en

---

⁶ Això en el moment d'interposar el recurs, actualment es troba definit el concepte en la Llei 7/2021, de 20 de maig, de canvi climàtic i transició energètica, que defineix la ZBE com equivalent a l'àmbit delimitat per una Administració pública, en exercici de les seves competències, dins del seu territori, de caràcter continu, i en què s'apliquen restriccions d'accés, circulació i estacionament de vehicles per millorar la qualitat de l'aire i mitigar les emissions de gasos d'efecte hivernacle, conforme a la classificació dels vehicles pel seu nivell d'emissions d'acord amb el Reglament General de Vehicles vigent.

términos generales las categorías más contaminantes se corresponden con el sistema de etiquetado en atención a que las condiciones de homologación UE han venido incluyendo mayores exigencias respecto de las emisiones, constando que las categorías Euro 5 y 6 restringen notablemente el nivel de emisiones. En cualquier caso, la categorización por distintivo ambiental es una competencia estatal, de manera que lo que aquí se está examinando es si la utilización de este marco de referencia por la Administración puede considerarse razonable. En este punto, el sistema de etiquetado ambiental DGT aparece como un marco de referencia razonable desde el momento en que clasifica los vehículos más contaminantes, y precisamente éste es el referente que se ha establecido en la regulación de las ZBE en la Ley 7/2021 (cfr. art. 14.3 Ley 7/2021, de 20 de mayo, de cambio climático y transición energética)”.

No obstant, la mesura afecta tant a residents de les ZBE, com a no residents que realitzen la seva activitat professional, comercial o econòmica per mitjà de vehicles de motor en les ZBE. Quantitativament, el Tribunal posa de relleu que “la Ordenanza no se plantea la actualización de los datos del parque de vehículos sin distintivo ambiental, cuando es obvio que los datos del año 2018 iban a ser de menor entidad que los del año 2017, teniendo en cuenta que la categorización general de la DGT, tanto en este apartado de falta de distintivo ambiental, como en el de la etiqueta B, es por la combinación del dato antigüedad del vehículo, tipo y combustible utilizado. Este es un dato relevante pues, al actuarse sobre un parque móvil por criterios de antigüedad, se produce un efecto de "renovación natural" de vehículos, cuyo examen puede servir para la toma de decisiones, así como para los análisis de impacto esperado”. I el que acaba concloent és que no ofereix cap solució alternativa que permeti als vehicles sense distintiu ambiental adquirir-ne algun. I en aquest sentit, “El sistema de distintivo ambiental DGT, que excluye a los vehículos por razón de su antigüedad, unido a su rigidez, por falta de alternativas viables para homologar los vehículos sin distintivo, implica que la movilidad en la ZBE en las horas prohibidas se condiciona a la capacidad económica del titular para proceder a la adquisición de un vehículo con distintivo ambiental, lo cual no resulta valorado en el procedimiento de elaboración de la Ordenanza”, i també ho analitza des de la perspectiva dels vehicles professionals, en el sentit que “En el caso de vehículos profesionales, el efecto

limitativo se proyecta especialmente en los colectivos empresariales de menor capacidad económica para la renovación del vehículo, como son los autónomos, microempresas o pymes, lo cual no aparece considerado en los informes y memorias de la Ordenanza, salvo la única mención a la previsión genérica de un régimen transitorio”.

La Sala també discrepa en la manca de justificació de l'exempció permanent que realitza la ordenança a determinats vehicles de persones amb mobilitat reduïda i que presten serveis d'emergència i essencials, considerant que es configuren com una verdadera dispensa per la circulació de determinats vehicles més contaminants, ja que “el objetivo de la ordenanza debería llevar a excluir a todos los vehículos contaminantes, independientemente de su utilidad, pues esta funcionalidad, aunque sea de interés público, no los hace menos contaminantes. En los informes y documentos preparatorios no se aporta explicación sobre la razón de esta exclusión ni sobre el motivo por el que no se extiende a otros servicios esenciales que tampoco se definen a efectos de la Ordenanza (...) No estamos ante una argumentación que atienda a la eficiencia o eficacia ambiental a que se dirige la Ordenanza, sino ante un simple ahorro presupuestario o económico, ya sea por el coste de inversión en los vehículos y su periodo de amortización, ya sea por las dificultades de renovación de la flota, lo cual se da igualmente en gran parte de los casos de vehículos de servicios sin distintivo ambiental distintos de los contemplados en el anexo 3. Estas circunstancias podrían justificar un régimen transitorio de mayor prolongación temporal, precisamente por tratarse de servicios de los que no se puede prescindir por su naturaleza, pero en ningún caso se justifica una dispensa o exención permanente”.

Pel que fa a la prohibició genèrica de circulació dels vehicles més contaminants, es tracta d'una mesura de màxima restricció, i el seu abast pot privar d'utilitat el vehicle en qüestió. Per aquest motiu, el Tribunal considera que “estamos ante una medida de gran calado que afecta a decenas de miles de vehículos sin etiqueta ambiental, teniendo en cuenta que, además de los vehículos censados en Barcelona, hay un gran número de vehículos censados en poblaciones circundantes que tienen la condición de vehículos profesionales que operan o están incluidos en el ámbito territorial de la ZBE, que incluye varios términos

municipales. La intensidad de la medida, que alcanza a todos los días laborales, al horario y zonas de la ciudad, donde usualmente se desarrolla la actividad ciudadana en sus diferentes facetas, supone de hecho una imposibilidad de desarrollar toda, o al menos gran parte, de la actividad empresarial, comercial o profesional con vehículos sin distintivo ambiental, así como una intensa limitación de la funcionalidad del vehículo particular para desplazamientos propios de su uso diario". En aquest sentit, argumenta la Sala que es produeix una afectació singular sobre l'equació econòmica de nombroses relacions contractuals o comercials, algunes prèvies a la categorització d'etiquetes de la DGT, i sobre les condicions de mercat que es puguin realitzar, també de forma indirecta afecta a altres sector singularment vinculats, com els tallers de reparació, i "Pese a ello, en el procedimiento de elaboración de la Ordenanza no se recoge ninguna referencia a estas restricciones en la competencia derivada de las medidas proyectadas (...) En relación con este efecto, debemos subrayar también que la Ordenanza produce un efecto de "confinamiento" para los vehículos sin distintivo ambiental que se encuentran dentro de la zona, al prohibirse la circulación durante 11 horas al día en días laborables, lo cual es una medida que puede ser discriminatoria para los residentes que, además de por razones de ocio, pueden precisar utilizar el vehículo en determinadas circunstancias, diferentes a las contempladas en la Ordenanza, obligándoles a acudir a formas alternativas de desplazamiento. En efecto, la prohibición de acceso a la ZBE puede valorarse que afecta de forma más o menos similar a residentes como a no residentes; sin embargo, la prohibición de circular equivale a una prohibición de salida y ello afecta especialmente a los residentes, que son quienes tienen el vehículo de su titularidad dentro de la ZBE, y que no pueden desplazarse hasta la finalización del horario de prohibición. Este efecto de "confinamiento" se constata especialmente en el horario punta de salida de fin de semana, cuyo efecto lógicamente lo sufren singularmente los titulares de vehículos residentes en la ZBE".

En relació amb l'absència de mesures alternatives o menys restrictives, el Tribunal estima la pretensió dels demandants en tant que, "En este punto, debe considerarse que existen otras medidas, conocidas, de menor fuerza restrictiva, tales como la prohibición de acceso, de estacionamiento en la vía pública de

determinados vehículos, la de zonificación por anillos o por subáreas, la habilitación de franjas horarias para actividades de transporte o profesionales o personales, o la de condicionar la circulación a la ocupación del vehículo por un determinado número de personas. Como se ha indicado, el control jurisdiccional no alcanza al juicio de oportunidad o conveniencia de tales medidas, pero sí a que debían haberse al menos valorado, por imperio de los arts. 4 de la LRJS , art. 5 de la LGUM y art. 6 del Reglamento de Servicios de las Corporaciones Locales , y lo cierto es que, a lo largo del expediente de elaboración de la norma, no se baraja ni ésta ni ninguna otra alternativa a las medidas establecidas en los arts. 9 y 10 de la Ordenanza”.

D'altra banda, també critica la Sala l'horitzó temporal immediat i general de l'aplicació d'aquestes mesures, en entrar en vigor l'Ordenança l'endemà de la seva publicació, si bé el seu règim sancionador no s'aplicava fins transcorreguts tres mesos, i altres matisacions que no es valoren com a suficients pel Tribunal. Al respecte, afirma que “Desde el punto de vista de la motivación y justificación de la proporcionalidad, debe subrayarse que la decisión discrecional de concretar el periodo transitorio en un año no aparece razonada en la fase de elaboración de la Ordenanza. Este horizonte temporal general de un año ha generado una problemática específica según resulta de la prueba practicada, al punto que, en la aplicación posterior, transcurridos casi dos años desde la entrada en vigor de la Ordenanza, siguen contemplándose moratorias respecto de determinados tipos de vehículos, lo cual es un hecho notorio. Lógicamente, este dato fáctico debe ser relativizado por cuanto que es conocido que se ha producido una situación imprevisible como es la derivada de la pandemia ocasionada por la COVID, que sin duda ha perturbado las previsiones temporales iniciales, pero no es irrelevante, desde la perspectiva del control de la motivación de la proporcionalidad, por cuanto que existe una considerable prolongación temporal de las moratorias, lo que apunta a que el periodo transitorio inicialmente contemplado en la Ordenanza podría ser en exceso reducido a la vista de la intensidad y alcance de las restricciones establecidas”. En definitiva, considera que les disposicions transitòries no estan prou justificades ni suficientment raonades, i poden resultar discriminatòries per

titulars d'altres vehicles sense capacitat econòmica per assumir la renovació immediata del vehicle.

També es discuteix la tècnica jurídica emprada en la regulació de les autoritzacions d'accés per vehicles que presten un servei singular o autoritzacions diàries o esporàdiques, ja que en no distingir entre vehicles de residents i no residents, considera que es pot generar un efecte discriminatori pels residents. Al respecte, afirma que "La previsión de la autorización para "acceso" tampoco es técnicamente adecuada, pues la prohibición de circulación alcanza a los vehículos que están dentro de la zona ZBE. En este punto, el "acceso" es la acción de llegar a un lugar, por lo que los vehículos de residentes no "acceden" a la ZBE, puesto que están en su interior. La reiterada referencia al "acceso" en el procedimiento de elaboración de la Ordenanza, plasmada en su texto definitivo (arts.11, 14, anexos 4 y 5) pone de manifiesto que no se valora específicamente la situación de los vehículos residentes que pueden estar dentro de la zona, pero que no pueden circular por la misma ni salir de ella, aunque realmente no realicen un "acceso" a la ZBE. El término acceso pudiera no ser apropiado porque resultaría contradictorio que se pudiera circular por la ZBE, salir de la misma, aunque no acceder de nuevo a ella".

Quant a la delimitació de la ZBE, la Sala considera que abasteix l'extensió de la major part del terme municipal de Barcelona i altres municipis, desbordant l'àmbit estrictament municipal, "además de disgregar la equivalencia entre "zona" y "porción del territorio", en este caso del municipio, pues la ZBE alcanza a todo el territorio municipal donde se desarrolla habitualmente el núcleo de vida ciudadana, ya que únicamente se excluye la zona portuaria y la zona de montaña. En este sentido, podríamos decir que más que una "zona" lo que se regula es una "ciudad" de bajas emisiones, que además se extiende a las poblaciones limítrofes que constituyen la conurbación de Barcelona". El fet de no incloure distincions en anells ni subanells, porta a la Sala a discutir, de nou, la proporcionalitat de la mesura restrictiva adoptada per la Ordenança.

Un altre extrem que destaca la Sentència en la seva valoració és la manca d'actualització dels valors OMS de NO₂. En aquest sentit, critica que "El Ayuntamiento de Barcelona realiza anualmente los informes de Evaluación de la

calidad del aire por medio de la Agencia de Salud Pública, de forma que el último de los informes a considerar sería el del año 2018. Asimismo, el Ayuntamiento de Barcelona realizó dos Inventarios de emisiones para determinar las fuentes de contaminación y analizar la calidad del aire. El primero de ellos se hizo en el año 2015 (Inventario de Emisiones de 2015), el cual recogía los datos de contaminación del periodo 2008-2013, el cual obra en el primer complemento del expediente como Anexo 1. El segundo de ellos se hizo para actualizar el inventario de emisiones al año 2017 (Inventario de Emisiones de 2017) y recoge los datos de contaminación y sus fuentes hasta el año 2017, el cual obra en el segundo complemento del expediente administrativo". La qual cosa, és rellevant a judici de la Sala, en tant que l'evolució de les dades fins l'any 2018 posa de manifest una tendència progressiva de descens que no resulta contemplada als informes preparatoris de l'Ordenança. En aquest punt, realitza una matisació important, i és que "En esta línea de análisis, debe subrayarse que no se cuestiona en modo alguno la grave situación de contaminación del aire existente en la ciudad, sino que lo que se expresa es la falta de actualización de los datos de contaminación manejados en el expediente de elaboración de la Ordenanza, lo cual puede producir distorsiones desde la perspectiva de la motivación al partirse de datos no actualizados o inexactos sobre los que pondera la coherencia y proporcionalidad de las medidas limitativas que se pretenden establecer". I especialment rellevant quant a la transparència i participació ciutadana resulta l'apunt que fa al respecte, en el sentit que "resulta especialmente afectado el trámite de participación ciudadana, pues la exposición de datos no actualizados o imprecisos puede perturbar las aportaciones derivadas del mismo desde el momento en que las entidades y personas que realizan sus alegaciones no tienen una información fidedigna de la realidad de la situación de contaminación en la ciudad", ja que l'asimetria en la informació pública comporta que les al·legacions de la ciutadania estiguin viciades en donar per bones les dades desactualitzades compartides per l'Administració, no permeten una participació adequadament informada que porti als ciutadans a prendre les millors decisions en la seva influència sobre la gestió pública, distorsionant el debat públic posterior i les aportacions realitzades, constituint, en paraules del Tribunal, un vici en la tramitació del procediment.

Finalment, acaba estimant el recurs i declarant la nul·litat de la Ordenança, ja que, com afirma textualment: “La existencia de ciertos márgenes discrecionales que acompañan al ejercicio de la potestad reglamentaria no impide el control judicial efectivo sobre los fundamentos en que se asienta la disposición reglamentaria correspondiente, los cuales deben exteriorizarse en el procedimiento de elaboración. No se trata de un control meramente formal, sino que debe constatar que el cumplimiento de los trámites ha sido real, efectivo y no meramente aparente, de forma que no se trata en modo alguno de que el juez sustituya la ponderación administrativa, sino que garantice que la misma se ha producido efectivamente. En el caso, existen vicios sustanciales en la elaboración de la norma como queda expresado. En este sentido, la jurisprudencia indica que debe realizarse un control efectivo sobre la suficiencia de la documentación del expediente, de modo que la omisión de trámites sustanciales o el cumplimiento defectuoso de los mismos de forma trascendente para el cumplimiento de su finalidad, arrastra la nulidad de la disposición que se dicte (SSTS 29 de febrero de 2012 (Recurso núm. 234/2010), 12 de diciembre de 2016 (Recurso núm. 903/2014), 15 de marzo de 2019 (Recurso núm. 618/17) y 29 de junio de 2020 (Recurso núm. 113/2019), entre otras muchas). . Los vicios sustanciales que hemos expuesto a lo largo de la fundamentación determinan la nulidad de la Ordenanza, en aplicación de los preceptos legales mencionados y de la doctrina jurisprudencial expuesta, sin que sea necesario entrar a conocer los demás motivos sustantivos planteados de forma subsidiaria, al estimarse la pretensión principal”.

Així doncs, el Tribunal no qüestiona la necessitat d'intervenció municipal per millorar la qualitat de l'aire, sinó la proporcionalitat de les mesures limitatives adoptades, forçant les Administracions a realitzar un major esforç en la motivació, ponderació d'alternatives menys restrictives, estudi d'impacte normatiu –tant des del punt de vista econòmic com social–, i, en fi, disseny de la seva tècnica regulatòria, per orientar-se als principis de bona administració i millora regulatòria o better regulation.

4. LA PROTECCIÓ DELS DRETS FONAMENTALS DE LA PERSONA: ESPECIAL ATENCIÓ A LA CONTAMINACIÓ ACÚSTICA

A la **Sentència del TSJ de Catalunya (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 2a) núm. 148/2022 [JUR\2022\72189]**, de 21 de gener, en què esponent Capilla Hermosilla Donaire, el Tribunal, en resoldre recurs d'apel·lació interposat per dos particulars contra l'Ajuntament de Cervià de Ter i l'empresa Rafael Baró, SA com a codemandats, es pronuncia respecte dels requisits que s'han de complir per provar les afectacions sobre la salut de les persones que pot causar la immissió sonora.

En aquest sentit, s'exposa que la part demandant denuncia la inactivitat de l'Administració contra les reiterades denúncies interposades contra els incompliments horaris de l'empresa per realitzar moviments de càrrega i descàrrega en altes hores de la matinada, amb vehicles de gran tonatge. A la demanda s'explica que no és el mateix soroll el que es genera de matinada que al migdia o la tarda, i que tampoc és el mateix el soroll a l'hivern que a l'estiu, quan les finestres es mantenen obertes i l'empresa requereix de més equips de refrigeració. De manera que considera que l'informe pericial realitzat en primera instància és irregular i vulnera el Decret 176/2009 que aprova el Reglament de la Llei 16/2002 de protecció contra la contaminació acústica. No obstant això, tal com determina la Sala, d'acord amb escrit presentat davant el Jutjat de Primera Instància al novembre de 2018, la part demandant interessava que la prova de mesurament es realitzés en altres franges horàries, sense distingir l'estiu de l'hivern, i de nou, en apel·lació sol·licita que els mesuraments es duguin a terme en horaris diürns i nocturns, i es valorin les immissions sobre el domicili de l'actor, inspeccionant les instal·lacions de l'empresa sense informar prèviament als responsables de l'activitat.

El Tribunal revisa els mesuraments duts a terme en primera instància, que es realitzen en hores diferents, diürnes i nocturnes, i en dies diferents, essent únicament una de les tres visites realitzades comunicada a l'empresa, les altres dues únicament a l'actora, per la qual cosa ja s'ha satisfet la pretensió de la demandant en primera instància, sense que hi hagi hagut cap irregularitat en la prova pericial practicada.

A més, de les valoracions resultants de l'informe pericial practicat en primera instància, es desprèn que el soroll produït per l'activitat de la codemandada és

ajustat als valors límit d'immissió fixats per la normativa, per la qual cosa es ratifica la valoració de la prova practicada.

Quant a l'informe del metge forense, es conclou que "los síntomas que presenta de estado de ansiedad y que le producen insomnio, que reagudiza su patología y aumento de la tensión arterial sistólica. Que estas patologías tienen una causalidad multifactorial y no se pueden atribuir inequívocamente a los ruidos. Que el Sr. Moises debido a su edad y a la patología previa es más susceptible a la presencia de los ruidos". En cuanto a la Sra. Debora, reseña el informe forense que "a la vista de la exploración realizada no se objetiva afectación a nivel personal pero sí preocupación por la afectación que puede producir en su padre". A la vista d'aquesta conclusió, la Sala acudeix a la doctrina del Tribunal Constitucional i del Tribunal Europeu de Drets Humans per valorar la vulneració de drets fonamentals, ja que "en determinados casos de especial gravedad, ciertos daños ambientales, aun cuando no pongan en peligro la salud de las personas, pueden privarle del disfrute de su domicilio y, en consecuencia, atentar contra su derecho al respeto de su vida privada y familiar en los términos del art. 8.1 del Convenio de Roma", però en aquest cas, es recalca que la jurisprudència exigeix com a prova imprescindible el mesurament dels sorolls en què s'aporti una saturació sonora que superi els límits permesos, amb l'objectiu de demostrar de forma concreta la lesió al·legada, i en tant que això no s'ha produït al cas que ocupa al Tribunal, acaba desestimant el recurs d'apel·lació, tot confirmant la sentència de primera instància.